

РЕШЕНИЕ

№ 1020

гр. София, 01.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 103 СЪСТАВ, в закрито заседание на първи март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЧАВДАР АЛ. КОСТОВ

като разглежда докладваното от ЧАВДАР АЛ. КОСТОВ Административно наказателно дело № 20211110217510 по описа за 2021 година

при участието на секретаря *Даринка Цанева*, като разглежда докладваното от съдията **н. а. х. дело № 17510** по описа за **2021 г.**, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 58д – чл. 63 и сл. от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по жалба на „ХХХ ЕИК 130177438 срещу Наказателно постановление /НП/ № 38-130/09.11.2021 г. издадено от ХХХХ – Председател на Държавна агенция „Национална сигурност“ /ДАНС/, с което на основание чл. 118, ал. 1, т. 3 от Закона за мерките срещу изпирането на пари /ЗМИП/ на „ХХХ е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 /две хиляди/ лева за нарушение на чл. 54, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за мерките срещу изпирането на пари /ППЗМИП/ във вр. чл. 76, ал. 1 от ЗМИП.

В жалбата от „ХХХ депозирана чрез управителя ХХ, се поддържа, че атакуваното наказателно постановление е незаконосъобразно, издадено при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и в противоречие на материалния закон. Оспорват се фактическите и правните констатации на административнонаказващия орган. В тази връзка се сочи, че същият неправилно е определил мястото на извършване на сделката по обмяна на валута. Твърди се, че тази сделка не е част от обичайната дейност на дружеството по обмяна на валута, а чрез нея същото се е снабдило с валута в брой, необходима за извършване на неговата дейност в обменно бюро, като в случая „ХХ“ АД не е клиент на „ХХХ а обратното. Поради това в жалбата се поддържа, че дружеството не е извършило вмененото му нарушение, а задължението по чл. 76, ал. 1 от ЗМИП е следвало да бъде изпълнено от банката.

На следващо място, сочи се, че не е спазен давностният срок за съставяне на акт за установяване на административно нарушение по чл. 34, ал. 2 от ЗАНН. Излагат се и съображения за маловажност на случая. Моли се за отмяна на обжалваното наказателно постановление.

В съдебно заседание жалбоподателят „XXX уведомен, се представлява от адв. З. Д. от САК, която по изложените в жалбата съображения моли за отмяна на оспорваното наказателно постановление, като в допълнение представя писмени бележки. Претендира за присъждане на сторените разноски по делото.

Въззиваемата страна – ДАНС, редовно призована, се представлява от държавен служител с юридическо образование XXX, която оспорва жалбата и моли атакуваното НП да бъде потвърдено, като излага подробни съображения за неговата законосъобразност в писмен вид. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение и моли за присъждане на юрисконсултско такова.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и съображенията на страните, приема за установено следното:

Дружеството-жалбоподател „XXX ЕИК 130177438, е вписано в публичния регистър на обменните бюра под № 1434 с Удостоверение № 1434 от 22.12.2015 г. и като обменно бюро се явява задължено лице по чл. 4, т. 4 от ЗМИП.

На 06.11.2020 г., в гр. София, „XXX продало на „XX“ АД 15 000 /петнадесет хиляди/ GBP – британски лири, по курс 2.1760, с легова равностойност 32 640 /тридесет и две хиляди, шестстотин и четиридесет/ лева. Посочената сделка била свързана с плащане в брой на стойност над 30 000 лева, извършено от/на клиент на „XXX по смисъла на чл. 76, ал. 1 от ЗМИП. Същата била регистрирана с издадени от обменното бюро: бордеро № 87 и фискален бон № 0019323 от 06.11.2020 г. в 16:16:39 часа.

Като „обменно бюро“ – задължено лице по чл. 4, т. 4 от ЗМИП, съгласно разпоредбата на чл. 76, ал. 1 от ЗМИП, „XXX имало задължение да уведоми Дирекция „Финансово разузнаване“ на Държавна агенция „Национална сигурност“ за извършеното плащане в брой на стойност над 30 000 лева в срока по чл. 54, ал. 1 от Правилника за прилагане на закона за мерките срещу изпирането на пари /ППЗМИП/, а именно до 15-то число на месеца, следващ месеца, за който се отнася информацията или в срок до 15.12.2020 г.

Въз основа на Заповед № ФР-9-17/10.02.2021 г. на директора на Специализирана административна дирекция „Финансово разузнаване“ на ДАНС била извършена проверка на място на „XXX в хода на която било установено, че в периода от 01.12.2020 г. до 15.12.2020 г. дружеството в качеството си на задължено лице по чл. 4, т. 4 от ЗМИП, като обменно бюро не е уведомило Дирекция „Финансово разузнаване“ на ДАНС за извършеното от него на 06.11.2020 г. плащане в брой на стойност над 30 000 лева във

връзка със сделка по покупко-продажба на валута. Контролните органи приели, че по този начин обменното бюро е нарушило разпоредбата на чл. 54, ал. 1 от ППЗМИП във вр. с чл. 76, ал. 1 от ЗМИП. Резултатите от извършената проверка били обективирани в констативен протокол за проверка на място по ЗМИП с рег. № ФР-10-3795/15.06.2021 г.

Въз основа на установеното при проверката свидетелят Р. А. Т., експерт в отдел „Контрол върху задължените лица“, дирекция „Финансово разузнаване“ на ДАНС, участвал в извършването на проверката, съставил против „XXX Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № ФР-10-3800/15.06.2021 г. за това, че не е уведомило дирекция „Финансово разузнаване“ на ДАНС в срок от 01.12.2020 г. до 15.12.2020 г. за плащането в брой – продажба на 15 000 /петнадесет хиляди/ GBP по курс 2.1760, с легова равностойност 32 640 /тридесет и две хиляди шестстотин и четиридесет/ лева, осъществено на 06.11.2020 г. с „XX“ АД, с което на 16.12.2020 г. в гр. София извършило нарушение на чл. 54, ал. 1 от ППЗМИП във вр. чл. 76, ал. 1 от ЗМИП, деяние, наказуемо по чл. 118, ал. 1, т. 3 от ЗМИП. Актът бил съставен в присъствието на двама свидетели и на законния представител на дружеството. АУАН бил предявен и връчен на последния, който го подписал без възражения. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН срещу акта постъпили писмени възражения, в които били изложени съображения сходни на тези в жалбата.

Въз основа на така съставения АУАН и от председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“ било издадено обжалваното наказателно постановление № 38-130/09.11.2021 г., с което на основание чл. 118, ал. 1, т. 3 от ЗМИП на „XXX била наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лева за нарушение на чл. 54, ал. 1 от ППЗМИП във вр. чл. 76, ал. 1 от ЗМИП. Препис от наказателното постановление бил връчен на управителя на дружеството-жалбоподател на 17.11.2021 г., като на 24.11.2021 г. до наказващия орган била изпратена жалба срещу НП.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото доказателства: показанията на свидетеля Р. А. Т., писмените доказателства по делото, приети по надлежния процесуален ред – копия на заповеди № 3-1085/18.04.2018 г. и № 3-124/18.01.2021 г. на председателя на ДАНС, заповед № ФР-9-17/10.02.2021 г. на директора на САД „ФР“ – ДАНС, констативен протокол за проверка на място по ЗМИП с рег. № ФР-10-3795/15.06.2021 г., бордеро № 87 и фискален бон № 0019323 от 06.11.2020 г., както и останалите съдържащи се по преписката писмени доказателства.

Гореизложената фактическа обстановка се подкрепя от всички събрани по делото гласни и писмени доказателства, които са обективни, еднопосочни и взаимно допълващи се, поради което съдът кредитира същите в цялост. Важно е да се отбележи, че разпитаният актосъставител Т. ясно си спомни и разказа за случая, потвърждавайки фактите, описани в АУАН. В подкрепа на

казаното от него са и приложените писмени доказателства, като спорът между страните не е по фактите, а касае приложението на материалния и процесуалния закон.

Доколкото приобщените по делото доказателствени източници, тълкувани поотделно и в своята взаимовръзка, в пълнота сочат на възприетата от съда фактическа обстановка, по аргумент от противното от разпоредбата на чл. 305, ал. 3 от НПК подробен анализ и съпоставка на доказателствените материали не е наложителен.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от лице с активна процесуална легитимация, в законоустановения срок, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол. Разгледана по същество, жалбата е **неоснователна**.

В настоящото производство районният съд следва да провери изцяло законността на обжалваното наказателно постановление, т. е. дали правилно е приложен както процесуалният, така и материалният закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя - арг. от чл. 314, ал. 1 от НПК във вр. с чл. 84 от ЗАНН. В изпълнение на това свое правомощие съдът служебно констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи съгласно правилото на чл. 123, ал. 1 от ЗМИП, в предвидената от закона писмена форма и съдържание, както и при спазване на предвидения за това процесуален ред.

Съдът намира за неоснователно възражението на жалбоподателя за допуснато съществено процесуално нарушение, изразило се в съставяне на АУАН след изтичане на срока по чл. 34, ал. 2 от ЗАНН. Деянието, за което е санкционирано дружеството, е извършено на 16.12.2020 г. При това положение, дори от извършване на нарушението шестмесечният срок по чл. 34, ал. 2 от ЗАНН за съставяне на АУАН изтича на 16.06.2021 г., а в случая АУАН е съставен на 15.06.2021 г., т. е. преди да изтече срокът за това. Спазен е и срокът за издаване на НП по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН.

Двата акта съдържат визираните в чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН като минимално изискуемо съдържание реквизити. Нарушението е ясно описано, посочени са датата и мястото на неговото извършване, като му е дадена и съответната правна квалификация. Налице е пълно съвпадение както между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП, така и между посочените като нарушени в АУАН и НП разпоредби. Действително и в двата процесуални акта като място на сключване на процесната сделка е посочен стопанисвания от „XXX обект за обмяна на валута, находящ се в гр. София, бул. „Цариградско шосе“ № 14, бл. 11, вх. В, но според настоящия съдебен състав точното място на сключване на сделката е ирелевантно и няма отношение към обективните признаци на нарушението, за което е санкциониран жалбоподателят. Изводът е верен, доколкото мястото на сделката се различава от мястото на

извършеното нарушение. Извършената сделка на стойност над 30 000 лева от лице по чл. 4 от ЗМИП се явява юридическият факт, от настъпването на който възниква задължението на обменното бюро да уведоми дирекция „ФР“ на ДАНС в посочения в ППЗМИП срок. Правилно в НП е посочено, че като не е уведомило в срока от 01.12.2020 г. до 15.12.2020 г. дирекция „ФР“ на ДАНС за извършеното на 06.11.2020 г. плащане в брой на стойност над 30 000 лева, на 16.12.2020 г. в гр. София „XXX“ е извършило административно нарушение. Ето защо и съдът приема, че в НП вярно е отразено времето и мястото на извършване на нарушението. С оглед на така изложеното липсват допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да представляват формално основание за отмяна на обжалваното наказателно постановление.

Съгласно разпоредбата на чл. 76, ал. 1 от ЗМИП лицата по чл. 4 уведомяват дирекция „Финансово разузнаване“ на Държавна агенция „Национална сигурност“ за всяко плащане в брой на стойност над 30 000 лева или тяхната равностойност в чужда валута, извършено от или на техен клиент в рамките на установените отношения или при случайни сделки или операции.

В разглеждания случай жалбоподателят „XXX“ в качеството на „обменно бюро“ е задължено лице по чл. 4, т. 4 от ЗМИП. При горепосочената сделка, сключена за обмяна на валута между „XXX“ и „XX“ АД, е извършено плащане в брой на стойност над 30 000 лева – сума в размер на 32 640 лева от клиент на „XXX“ а именно „XX“ АД.

Възражението, на упълномощения представител на дружеството адв. З. Д., че при сключване на конкретната сделка дружеството-жалбоподател се явява клиент на „XX“ АД, а не обратното, тъй като сделката е била сключена не в обект на „XXX“ а в клон на банката, според съда се явява неоснователно. Коментираната сделка по обмяна на валута е част от обичайната търговска дейност на „XXX“ в качеството му на „обменно бюро“, а съгласно изложеното във възраженията на жалбоподателя се касае за сделка, сключена в рамките на вече установени отношения между банката – „XX“ АД и обменното бюро – „XXX“. При този вид сделки по обмяна на валута, доколкото се касае за обмяна на един валутен актив срещу друг между две лица, извършващи по занятие сделки по обмяна на валута, всяка една от страните се явява клиент на другата, независимо от това коя страна е инициирала конкретната сделка, особено когато се касае за сделки, сключвани в рамките на вече установени отношения, какъвто е настоящият случай според собствените твърдения на жалбоподателя.

Разпоредбата на чл. 76, ал. 1 от ЗМИП намира особено приложение при извършването на подобен вид сделки между две лица, извършващи по занятие сделки по обмяна на валута. Когато сделката по обмяна на валута се извършва между две задължени лица по чл. 4, т. 4 и т. 1 от ЗМИП /обменно бюро и банка/ и е на стойност/равностойност над 30 000 лева, независимо от това коя от страните е инициирала сделката, всяка една от страните следва да извърши

уведомяването на дирекция „Финансово разузнаване“ на ДАНС, съгласно изискванията на чл. 76, ал. 1 от ЗМИП, тъй като всяко едно от задължените по ЗМИП лица следва да изпраща тези уведомления на отделно правно основание /в този смисъл Решение № 2983 от 3.05.2022 г. на АССГ по адм. д. № 2662/2022 г., Решение № 3325 от 16.05.2022 г. на АССГ по адм. д. № 2139/2022 г., Решение № 4702 от 8.07.2022 г. на АССГ по адм. д. № 3882/2022 г./. Следователно, с неуведомяването за конкретната сделка на Дирекция „Финансово разузнаване“ на Държавна агенция „Национална сигурност“ в срока по чл. 54, ал. 1 от ППЗМИП, „XXX е нарушило разпоредбата на чл. 76, ал. 1 от ЗМИП.

Доколкото е ангажирана административнонаказателната отговорност на юридическо лице, то не следва да бъде обсъждано наличието на субективния елемент от състава на нарушението, доколкото отговорността на търговско дружество е винаги безвиновна.

Административнонаказващият орган е приел за неоснователни и подробно е обсъдил писмените възражения на жалбоподателя срещу АУАН, които всъщност са сходни на тези, изложени в жалбата срещу НП, като настоящият съдебен състав се солидаризира с тези изводи на наказващия орган и препраща към тях.

Съдът приема, че в случая не са налице предпоставките за квалифициране на нарушението като маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, вр. §1, т. 4 от ДР на ЗАНН, доколкото то е застрашило обществените отношения, свързани с обезпечаването на прозрачността при движение на финансови потоци – съществен елемент от стопанския живот в страната, поради което следва да се приеме, че обществената опасност на това бездействие се отличава с достатъчен интензитет, за да се приеме, че същото следва да се санкционира по административен ред, а не представлява маловажен случай. Освен това, видно от съдържанието на приложения по делото констативен протокол не се касае за едно- единствено нарушение, а за няколко такива. Касае се до нарушение с типична степен на обществена опасност, в съответствие с останалите такива от този вид, поради което и настоящата съдебна инстанция счита, че правилно административнонаказващият орган е приел, че не са налице предпоставките за приложение разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

Административнонаказващият орган е наложил на дружеството жалбоподател „XXX имуществена санкция на основание чл. 118, ал. 1, т. 3 от ЗМИП, съгласно която разпоредба: който извърши или допусне да се извърши нарушение на този закон извън случаите по чл. 116, ал. 1 и извън случаите по чл. 11, ал. 4-6 и по чл. 101, ал. 1, изречение второ или на правилника за прилагането му, ако деянието не съставлява престъпление, се наказва с имуществена санкция от 2 000 до 20 000 лева, когато нарушителят е лице по чл. 4, т. 1-6 и 8-11.

Според настоящия съдебен състав обаче приложимата санкционна

норма за нарушение по чл. 76, ал. 1 от ЗМИП е тази на чл. 116, ал. 1, т. 3 от ЗМИП, според която лице по чл. 4, т. 1-6 и 8-11 от ЗМИП /сред които попадат и обменните бюра/, което извърши или допусне да се извърши нарушение на чл. 7, чл. 9, чл. 11, ал. 1-3, чл. 12-22, чл. 24-31, чл. 33-60, чл. 65-69, чл. 72, ал. 1-3 и 5-7, чл. 73, ал. 1, чл. 74, ал. 1-5 и 11, чл. 76, ал. 1, чл. 80, чл. 87, ал. 4, чл. 101, ал. 11, чл. 106, ал. 2, 4 и 5, чл. 107, ал. 4, чл. 110, ал. 1 и 2 и чл. 111, ал. 1, ако деянието не съставлява престъпление, се наказва с имуществена санкция от 5 000 до 50 000 лева.

Очевидна е липсата на съответствие между посочената за нарушена и приложената санкционна разпоредба, както и че приложимата санкционна разпоредба за нарушение на чл. 76, ал. 1 от ЗМИП не е чл. 118, ал. 1, т. 3 от ЗМИП, а тази на чл. 116, ал. 1, т. 3 от ЗМИП, която обаче се явява закон за по-тежко наказуемо нарушение, тъй като предвижда по-висок минимален размер на санкцията от приложената в конкретния случай. Предвид това и с оглед забраната за влошаване положението на жалбоподателя /*reformatio in pejus*/, съдът не разполага с правомощия да измени наказателното постановление. Доколкото в случая нарушението е безспорно доказано, правилно е определен нарушителят, като му е наложена по-лека санкция от предвидената от законодателя, съдът намира, че обжалваното НП следва да бъде потвърдено. Този подход отговаря както на правомощията на въззивната инстанция по НПК, така и на отразеното в Тълкувателно решение № 8 от 16.09.2021 г. на ВАС разбиране, че „правораздавателната функция на държавата, в случая упражнявана от районния съд, не е подчинена единствено на целта да се осигури право на защита на лицето, подведено под административнонаказателна отговорност, а и на целта да се защити правовият ред, когато безспорно е установено неговото нарушение“. В настоящия случай правото на защита на нарушителя е гарантирано с изложените в наказателното постановление фактически и правни рамки на нарушението, като подвеждането му под санкционната норма на чл. 118, ал. 1, т. 3 от ЗМИП, доколкото същата се явява по-благоприятна за жалбоподателя не съставлява основание за отмяна на наказателното постановление.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че атакуваното наказателно постановление е правилно и законосъобразно, издадено при правилно приложение на материалния закон и спазване на процесуалните правила, и като такова следва да бъде потвърдено изцяло, а жалбата оставена без уважение като неоснователна.

По въпроса за разноските по делото и с оглед неговия изход, съобразявайки уредбата по чл. 63д, ал. 4, вр. ал. 1 от ЗАНН, вр. чл. 143 от АПК, вр. чл. 37, ал. 1 от ЗПрПом, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, както и фактическата и правната сложност на делото, съдът намира, че разноски следва да се присъдят в полза на Държавна агенция „Национална сигурност“ и в тежест на въззивника „XXX а именно сумата от 80 лева – възнаграждение на служител с юридическо образование /доколкото е участвал като процесуален представител съответният служител с

юридическо образование/. Предвид изхода на спора претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноси по делото се явява неоснователна.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 5 от ЗАНН, Софийски районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 38-130 от 09.11.2021 г., издадено от ХХХХ – Председател на Държавна агенция „Национална сигурност“, с което на основание чл. 118, ал. 1, т. 3 от Закона за мерките срещу изпирането на пари на „ХХХ ЕИК 130177438, е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 /две хиляди/ лева за нарушение на чл. 54, ал. 1 от ППЗМИП, вр. чл. 76, ал. 1 от ЗМИП.

ОСЪЖДА „ХХХ ЕИК 130177438, да заплати на Държавна агенция „Национална сигурност“ сумата в размер на 80 /осемдесет/ лева, представляваща възнаграждение на служител с юридическо образование.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - София град на основанията, предвидени в НПК, и по реда на Глава Дванадесета от АПК, в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____